

Vojeslav Molè:

Ivanu Groharju.

^v
 Šel si od nas, zamišljeni brat,
 in zdaj je osamljena naša pomlad,
 žalujejo breze — bele neveste,
 in njive so polne tožnih šumenj
 in brazde naše razgaljene,
 kdo še zdaj vanje bo solnca sejal?
 Spletajo v grme se rože zasanjane,
 iz belih oblakov zre sinje nebo
 na loge prebujene,
 dobrove oživljene,
 in h grudim labodjim pritiska škrjančkov si smeh.

In zdaj si zapustil nas, tihi naš brat?

Zlatijo kot tvoje sanje se zvezde večerne,
 zemlja pod njimi v molitvi trepeče,
 tajinstveno himno potok šumi
 in slavec — ne poje o tebi?
 Ne poje o sanjah prečudežnih, sanjah o solncu in moči,
 o pesmi prekinjeni, iskri ugášeni,
 o tvoji nevesti bolesti?
 Pomlad je, pomlad!
 Nad svežo mogilo
 vse polno potočnic, vijolic, narcisov!
 Priklili iz srca so tvojega,
 iz zemlje naročja,
 kjer z njeno spojila se tvoja je kri,
 kjer tajno so sveto najvišjih skrivnosti
 solnca žejne ugledale tvoje oči.

Dobro ti tam je, zamišljeni brat?

Nad zemljo razmočeno sanja večer,
 s cvetočega vrta bezeg dehti,
 in kakor odgovor trepeče drhtenje
 čez zemljo brezmejno v začudeno noč,
 kakor da pesem o solncu in cvetju, o zvezdah, življenju
 pod bregom zasanjanim potok šumi . . .

